

ΤΑΧ. ΜΕΤΕΩΚΩΤΟΥΝΑΣΤΟΥ

Αρ. Αδείας
01-1323

ΙΩΑΝΝΗΣ
Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ἔργοιο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

■
Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 63ο - ΤΕΥΧΟΣ 674 ●
● ΜΑΪ-ΟΣ 2021 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Ἀνάστασις Χριστοῦ καὶ νεκρῶν

Ἀχρηστη ἢ πίστις χωρὶς τὴν Ἀνάστασι

Ε νήγορο τῆς Ἀναστάσεως μποροῦμε νὰ ὀνομάσουμε τὸν ἀπόστολο Παῦλο. Τὴν ὑποστηρίζει μὲ ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα. Ἡ Ἀνάστασις, ὡς τὸ θεμέλιο τοῦ χριστιανικοῦ οἰκοδομήματος, ἀλλὰ καὶ ὡς τὸ πιὸ θελκτικό γεγονός, ἦταν φυσικό νὰ ἐπισύρῃ τὴν πολεμική, ἀλλὰ καὶ ν' ἀντιμετώπιση τὸν κίνδυνο τῆς διαστρεβλώσεως.

- Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶχε τοὺς φιλοσόφους. Σὲ πλεῖστα ζητήματα οἱ φιλόσοφοι συγκρούονταν μεταξύ τους· σ' ἓνα σημεῖο ὑπῆρχε μεταξύ τους συμφωνία: Στὴν ἄρνησι τῆς ἀναστάσεως (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 18α,610).

- Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἀντιμετώπιζε τοὺς πλανεμένους τοῦ χριστιανικοῦ χώρου, πού δὲν μποροῦσαν νὰ δεχθοῦν τὴν ἀνάστασι τῶν σωμάτων.

Τὰ συνεχῆ ἐπιχειρήματα τοῦ ἀποστόλου Παύλου γιὰ τὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν (σωμάτων), ὁ ἱ. Χρυσόστομος τὰ παρουσιάζει ὡς ἀποστομωτικά τῆς θεωρίας, πού περιώριζε τὴν ἀνάστασι μόνο στό ἐπίπεδο τῆς ψυχῆς (Ε. Π.Ε. 18α,598).

- Ὁ Παῦλος ἀναπτύσσει τὴν ἐπιχειρηματολογία του γιὰ τὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν, πού θὰ γίνῃ κατὰ τὴ δευτέρα παρουσία τοῦ Κυρίου. «Εἰ Χριστὸς κηρύσσεται ὅτι ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, πῶς λέγουσί τινες ἐν ὑμῖν ὅτι ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν; Εἰ δὲ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται. Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν» (Α' Κορ. ιε' 12-14). Δηλαδή: Ἀφοῦ κηρύττουμε, ὅτι ὁ Χριστὸς ἔχει ἀναστηθῆ ἐκ νεκρῶν, πῶς μερικοὶ μεταξύ σας λένε, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάστασις νεκρῶν; Ἄν δὲν ὑπάρχη ἀνάστασις νεκρῶν, τότε οὔτε ὁ Χριστὸς ἔχει ἀναστηθῆ. Καὶ ἂν ὁ Χριστὸς δὲν ἔχη ἀναστηθῆ, τότε μάταιο εἶναι τὸ κήρυγμά μας, ματαῖα καὶ ἡ πίστις σας.

- Παρατηρεῖται μίᾳ ὀρμητικότητᾳ τοῦ λόγου στό κείμενο, σάν νὰ ἤθελε ὁ μέγας ἀπόστολος νὰ παρασύρῃ στό πέρασμα τῶν φωτεινῶν τεκμηρίων τίς σαθρές θεωρίες κατὰ τῆς ἀναστάσεως.

• Τό πρώτο «*έάν*»: Ἄν κηρύττουμε, ὅτι ὁ Χριστός ἀναστήθηκε, πῶς ὑπάρχουν ἀνάμεσά μας μερικοί πού ὑποστηρίζουν ὅτι δέν ἀνασταίνονται οἱ νεκροί;

«*Πῶς*»; Ἡ ὀλιγοπιστία εἶναι παραλογισμός. Στό «*πῶς*» μιᾶς ψυχρῆς λογικῆς ἢ μᾶλλον τῆς παράλογης ἀπιστίας, ἀντιπαρατίθεται τό «*ὁ πῶς*» προηγούμενων ἀναμφισβητήτων γεγονότων. Ὅπως ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, ἔτσι θ' ἀναστηθοῦν καί οἱ νεκροί. Ἄφου ἔγινε ἡ ἀρχή, γιατί νά μή συνεχισθῆ τό θαῦμα; Ὁ Χριστός ἀναστήθηκε. Εἴμαστε δέ βέβαιοι ὅτι αὐτό τό σῶμα εἶναι τό «*πρόσλημμα*», τό πλήρωμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἄρα ἡ ἔγερσις τοῦ Χριστοῦ εἶναι καί δική μας ἔγερσις. Εἶναι συνέγερσις. «*Συνήγειρεν ἡμᾶς καί συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ*» (Ἐφεσ. β' 6).

• Ἡ ἀπορία δέν εἶναι, πῶς θ' ἀναστηθοῦν οἱ νεκροί. Αὐτό εἶναι φυσική συνέπεια τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀπορία εἶναι, πῶς ἄνθρωποι ἀμφισβητοῦν, ὅτι οἱ νεκροί θ' ἀναστηθοῦν.

• Τό θαῦμα τοῦ παρελθόντος ἀποτελεῖ ἐγγύησι γιά τό θαῦμα τοῦ μέλλοντος. Εἶχε προφητευθῆ ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Συνέβη ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ; Ὑποχρεωτικά θά συμβῆ καί ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, ἀφού ὅλοι ἐμεῖς συναποτελοῦμε τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν βεβαιώνεται ἀπό τόν Θεάνθρωπο Χριστό. Καί ὅ,τι προφητεύει ὁ Χριστός ἀποτελεῖ βεβαιότητα. «*Ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἔρχεται ὥρα, ὅτε οἱ νεκροί ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καί οἱ ἀκούσαντες ζήσονται... Ἔρχεται ὥρα, ἐν ἣ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ*» (Ἰωάν. ε' 24, 28).

Ἡ πίστις γίνεται ἐλπίδα

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἔγινε. Μυριάδες οἱ μαρτυρίες τῆς. Συνοδεύεται ἀπό ἀκλόνητη πίστι. Καί ἡ δική μας ἀνάστασις θά γίνῃ. Τήν συνοδεύει ἡ ἐλπίδα (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 18α,592).

• Τό παράλογο εἶναι, ὅτι καί χριστιανοί, ἐνῶ μέ χαρά ψάλλουν τό «*Χριστός Ἀνέστη*», ὅταν στέκονται μπροστά στό φέρετρο δικοῦ τους ἀνθρώπου, θρηνοῦν ἀπαρηγόρητα, σάν νά μή πιστεύουν, ὅτι ὁ νεκρός τους καί οἱ ἴδιοι θ' ἀναστηθοῦν.

Ποῖός κλαίει στόν τάφο τοῦ Χριστοῦ; Ἐν τούτοις στούς τάφους τῶν ἀνθρώπων κλαῖνε. Καί δέν κλαῖνε ἀπλῶς συναισθηματικά, γιά τόν προσωρινό χωρισμό. Ὁ τρόπος, πού κλαῖνε καί τά λόγια πού λένε, φανερώνουν ἀπιστία ἢ, ἔστω, ἀμβολία, ὅτι θ' ἀναστηθοῦν τά σῶματα.

• Ἄν ὁ Τάφος τοῦ Χριστοῦ ἔκρυβε τή «*Ζωή*» καί ἡ Ζωή, ὁ Χριστός, βγήκε ἀπό τόν τάφο, αὐτός ὁ τάφος εἶναι καί «*ἡ πηγὴ τῆς ἡμῶν Ἀναστάσεως*».

• Ἄν κενώθηκε ὁ τάφος τοῦ Χριστοῦ, γιατί νά μήν ἀδειάσουν καί οἱ τάφοι τῶν ἀνθρώπων; Ὁ Χριστός εἶναι «*ὁ κενώσας τὰ μνήματα*». Ἡ ἐκταφή, πού λέγεται ἀνάστασις νεκρῶν, δέν θά παραδώσῃ γυμνά κόκκαλα. Θά παραδώσῃ ζωντανά σῶματα. Ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν θά εἶναι ἐκταφή ὄλων τῶν ἀνθρώπων, καί ταφή ὀριστική τοῦ θανάτου.

• Ἄν κάποιος δέν πιστεῦῃ στήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν, ὄχι μόνο τό «*προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν*» νά μήν ἀπαγγέλλῃ, ἀλλ' οὔτε τό «*Χριστός Ἀνέστη*».

• Ἄν δέν ἀνασταίνονται οἱ νεκροί, δέν ἀναστήθηκε καί ὁ Χριστός! Καί ἂν δέν ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, τότε γιατί ἦρθε ἀπό τόν οὐρανὸ στή γῆ; Εἶχε ἀνάγκη ὁ Ἀσώματος νά πάρῃ σῶμα; Εἶχε ἀνάγκη ὁ Ἀναμάρτητος νά πεθάνῃ; Ἡ σάρκα, πού φόρεσε, λόγῳ τῆς ἐνώσεως μέ τήν θεία φύσι, ἦταν ἀναμάρτητη. Ἄλλὰ θέλησε ἡ ΑΓΑΠΗ νά τήν καταστήσῃ παθητή. Καί ὡς παθητή, θανατώθηκε, γιά νά θανατώσῃ τόν θάνατο. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Εἰ δέ οὐκ ἐγείρονται οἱ νεκροί, διατί ἠγέρθη ὁ Χριστός; Διατί ἦλθε; Διατί σάρκα ἀνέλαβεν, εἰ μή ἐμελεν ἀναστήσειν σάρκα; Οὐ γάρ ἐδεῖτο αὐτός, ἀλλά δι' ἡμᾶς*» (Ε.Π.Ε. 18α,594). Μετάφρασις: Ἄν δέν ἀνασταίνονται οἱ νεκροί, τότε γιατί ἀναστήθηκε ὁ Χρι-

στός; Γιατί ήρθε; Γιατί προσέλαβε σάρκα, αν δεν επρόκειτο ν' αναστήση σάρκα; Δεν είχε Έκείνος ανάγκη, αλλά για μᾶς ἐνανθρώπησε, για μᾶς ἀναστήθηκε.

- Ἄν δεν ἀνασταίνωνται οἱ νεκροί, δεν ἀναστήθηκε καί ὁ Χριστός. Καί ἂν δεν ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, τότε τί χρειάζεται τό κήρυγμα; Τί χρειάζεται ἡ πίστις; Τί χρειάζεται ἡ Ἐκκλησία;

- Ἄν δεν ὑπάρχει ὁ ἥλιος, τί νά τήν κάνης τή ζωή;

- Ἄν δεν ὑπάρχει τό θεμέλιο, τί νά τό κάνης τό οἰκοδόμημα;

- Ἄν δεν ὑπάρχει ἡ ρίζα, τί νά τό κάνης τό δέντρο;

- Ὁ ἥλιος τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς εἶναι ἡ Ἀνάστασις. Χωρίς τήν Ἀνάστασι, ὁ Χριστός εἶναι... ἄχρηστος! Τό θεμέλιο τῆς πίστεως εἶναι ἡ Ἀνάστασις. Χωρίς τήν Ἀνάστασι, τί νά τόν κάνης τόν Χριστιανισμό; Νά τόν ἐχης σάν σύστημα ζωῆς; Σάν φιλοσοφία; Σάν θρησκεία; Σάν ιδεολογία; Μά δεν πᾶνε ὅλα αὐτά στον Χριστιανισμό, πού εἶναι ζωή καί ἐλπίδα ἀναστάσεως. Ἡ ρίζα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ Ἀνάστασις. Χωρίς τήν Ἀνάστασι, τί νά τήν κάνης τήν Ἐκκλησία; Για νεκροφώρα; Για μοιρολογίστρα; Για ἔθνικο-κοινωνικό κατεστημένο; Μά ὅλα αὐτά εἶναι ξένα για τήν Ἐκκλησία, πού εἶναι τό χυμῶδες δέντρο τῆς Ἀναστάσεως.

- Ἄν δεν ἀνασταίνωνται οἱ νεκροί, τότε εἶναι ἕνα νεκρό γράμμα ἡ πίστις, εἶναι κούφιο τό κήρυγμα. Τότε πρέπει νά γκρεμίσουμε ὅλες τίς ἐκκλησίες (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 18α,594-596).

Ψευδομάρτυρες καί ἀδιόρθωτοι

Ἡ Ἐκκλησία δεν εἶναι ἀπλῶς ἀνα - βάθμισις ζωῆς οὔτε ἀπλῶς ἀνά - βασις, οὔτε ἀπλῶς ἀνά - τασις, οὔτε ἀπλῶς ἀνα - κούφισις, οὔτε ἀπλῶς ἀνα - τροφή, οὔτε ἀπλῶς ἀνα - στροφή. Εἶναι **ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ**. Αὐτό τήν καθιερώνει ἀκατάλυτη καί αἰώνια.

Ἄν δεν πιστεύουμε ἀκλόνητα στήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν, καί ἄρα καί στήν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, τότε μιλώντας

για τόν Χριστό, εἴμαστε... ψεῦτες! Δίνοντας τή μαρτυρία τοῦ Εὐαγγελίου, εἴμαστε ψευδομάρτυρες. «*Εὐρισκόμεθα δέ καί ψευδομάρτυρες τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐμαρτυρήσαμεν κατὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἤγειρε τόν Χριστόν, ὃν οὐκ ἤγειρεν, εἴπερ ἄρα νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται. Εἰ γὰρ νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται, οὐδέ Χριστὸς ἐγήγερται. Εἰ δέ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν· ἐπι ἐστὲ ἐν ταῖς ἀμαρτίαις ὑμῶν*» (Α' Κορ. ιε' 15-17). Δηλαδή: Καταντάμε δέ καί ψευδομάρτυρες ὡς πρὸς τόν Θεό, διότι εἶπαμε ὅτι ἀνέστησε τόν Χριστό, τόν ὅποιο ὅμως, ἂν οἱ νεκροὶ δεν ἀνασταίνωνται, δεν Τόν ἀνέστησε! Ναί! Ἄν οἱ νεκροὶ δεν ἀνασταίνωνται, οὔτε ὁ Χριστός ἀναστήθηκε. Καί ἂν ὁ Χριστός δεν ἀναστήθηκε, ματαία εἶναι ἡ πίστις σας. Ἀκόμη εἰστε μέσα στίς ἀμαρτίες σας (δεν ἀπαλλαχτήκατε ἀπό αὐτές).

- Κοροϊδεύουμε τόν Θεό καί τούς ἀνθρώπους, ἂν κηρύττουμε πράγματα πού δεν τά πιστεύουμε. Ὅλη ἡ Ἐκκλησία εἶναι μαρτυρία τῆς Ἀναστάσεως.

- Τό κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀδιάψευστη μαρτυρία. Καταθέτουμε τή μαρτυρία τῆς ἀναστάσεως.

- Για τήν καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ χρειάστηκαν ψευδομάρτυρες (Ματθ. κστ' 60). Καί οἱ δύο ψευδομάρτυρες, πού προσήλθαν νά καταθέσουν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, οὐσιαστικά δεν ἦσαν ψευδομάρτυρες. Ἦσαν μάρτυρες... τῆς ἀναστάσεως! Ἦ κατάθεσις τους: Τόν ἀκούσαμε νά λέη: «*Δύναμαι καταλύσαι τόν ναόν τοῦ Θεοῦ καί διά τριῶν ἡμερῶν οἰκοδομηῆσαι αὐτόν*» (Ματθ. κστ' 61). Τήν διευκρίνισι ἔδωσε ὁ Ἰδιος ὁ Χριστός, ὅταν καταλύθηκε (θανατώθηκε) ὁ ναός τοῦ σώματός Του στό Σταυρό καί τήν τρίτη ἡμέρα τόν ἀνοικοδόμησε (ἀναστήθηκε).

- Ἄν, λοιπόν, για τόν θάνατο τοῦ Ἰησοῦ, πού ἦταν τό δύσκολο, δεν βρέθηκαν ψευδομάρτυρες, θά βρεθοῦμε τώρα ἐμεῖς ψευδομάρτυρες για τήν ἀνάστασί Του, πού εἶναι ἀπείρως εὐκολώτερο γεγονός για τήν παντοδυναμία Του; Καί ὅμως, ἂν δεν προβάλλουμε συνάμα τήν ἀνά-

στασι τῶν νεκρῶν, καταναῖμε ψευδομάρτυρες καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

- Χωρίς ἀνάστασι νεκρῶν, δέν ὑπάρχει ἀνάστασι Χριστοῦ. Χωρίς ἀνάστασι Χριστοῦ: Ὁ θάνατος παραμένει ἀθάνατος. Ἡ ἀμαρτία παραμένει ἀνίατη.

- Ἄν ὁ θάνατος εἶναι καρπός τῆς ἀμαρτίας, ὁ σταυρικός θάνατος τοῦ ἀναμαρτήτου Ἰησοῦ εἶναι τό πλήγμα, καί ἡ ἀνάστασις Του, ἡ χαριστική βολή κατά τοῦ θανάτου.

Τά μεγαλύτερα κοροΐδα!

Συνεχίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος τά ἐπιχειρήματά του γιά τήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν. Τό νέο ἐπιχείρημα:

- Ἄν δέν ἀνασταίνονται οἱ νεκροί καί ἄρα δέν ἔχη ἀναστηθῆ ὁ Χριστός, τότε καί οἱ ἐνάρετοι χάθηκαν! Ἐκλείσαν τά μάτια, μέ τήν ἐλπίδα ὅτι κοιμήθηκαν, ἀλλά ποτέ δέν θά ξυπνήσουν! «Ἄρα καί οἱ κοιμηθέντες ἐν Χριστῷ ἀπώλοντο. Εἰ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ἠλπιότες ἐσμὲν ἐν Χριστῷ μόνον, ἐλεεινότεροι πάντων ἀνθρώπων ἐσμὲν» (Α' Κορ. ιε' 18-19). Δηλαδή: Ἄν γιά τή ζωή αὐτή μόνο ἔχουμε στηριχθῆ στόν Χριστό, τότε εἴμαστε τά μεγαλύτερα κοροΐδα, ἀφοῦ στερούμαστε τίς κοσμικές ἀπολαύσεις αὐτῆς τῆς ζωῆς καί ποικιλοτρόπως διωκόμαστε γιά τήν πίστι μας, καί ἐπὶ πλεόν ἀποδεικνύομαστε πλανεμένοι.

Ἄπλᾶ: «Τὴν πάθαμε γιά τά καλά»!!!

- Ἄν ὁμοῦ ὁ Χριστός κατέλυσε τόν θάνατο, τότε εἶναι νικητής τοῦ θανάτου ὄχι μόνο γιά τόν ἑαυτό Του. Εἶναι νικητής καί γιά τούς ἀνθρώπους.

- Μυριάδες εἶναι οἱ μάρτυρες. Ἐκεῖνοι, πού ἔδωσαν τή μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ καί τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ. Ἐκεῖνοι, πού μέ τό μαρτύριό τους φανέρωσαν τόν παντοδύναμο Ἰησοῦ καί «τὴν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ» (Φιλιπ. γ' 10). Ὅλοι αὐτοί, λοιπόν, πήγαν χαμένοι; Πέθαναν γιά ἓνα ψέμα;

- Οἱ ἅγιοι δέν εἶναι ἀπλῶς «κοιμηθέντες». Εἶναι «κοιμηθέντες ἐν Χριστῷ».

Γιά τόν Χριστό βασανίστηκαν, ἔζησαν ἀσκητική ζωή, ἀγωνίστηκαν, πέρασαν μέ στερήσεις καί κακουχίες τή ζωή τους.

- Ἄν, λοιπόν, δέν ὑπάρχει ἀνάστασι νεκρῶν, τότε ἀπατηλές εἶναι οἱ ἐλπίδες. Καί ἂν δέν ὑπάρχει ἡ ἐλπίδα τῆς αἰωνίου βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τότε εἴμαστε οἱ πῖο ἀξιολύπητοι. Εἴμαστε τά πῖο μεγάλα κοροΐδα. Χάνουμε τήν ἄλλη ζωή, ἀφοῦ δέν ὑπάρχει! Χάνουμε καί τούτη τή ζωή, ἀφοῦ ὄχι μόνο δέν τήν ἀπολαμβάνουμε ἡδονιστικά καί εὐδαιμονικά, ἀλλά καί ὑφιστάμεθα τόσους διωγμούς καί τόσες στερήσεις γιά τόν Χριστό!

Ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων

- Ἄν δέν εἶχε ἀναστηθῆ ὁ Χριστός, τότε τό «κίνημά» Του θά εἶχε σβῆσει, ὅπως ἔσβησαν ἄλλα μεσσιανικά κινήματα (Πράξ. ε' 34-39). Ἄν δέν εἶχε ἀναστηθῆ, ὁ φάκελλός Του θά βρισκόταν σκουισμένος στό χρονοντούλαπο τῆς ἱστορίας.

- Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός! Ἐγινε ἡ ἀρχή καί γιά τή δική μας ἀνάστασι, τήν κοινή ἀνάστασι τῶν νεκρῶν σωμάτων. Λέει ὁ Παῦλος: «Νυνὶ δὲ Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο. Ἐπειδὴ γὰρ δι' ἀνθρώπου ὁ θάνατος, καὶ δι' ἀνθρώπου ἀνάστασις νεκρῶν» (Α' Κορ. ιε' 20-21).

Ὅταν βλέπης κάποιον ἄνθρωπο νά κοιμᾶται, ἔχεις ἀμφιβολία ὅτι ὄλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τήν ἴδια δυνατότητα, δηλαδή, νά κοιμῶνται καί νά ξυπνᾶνε;

- Ἄν ἡ «ἀρχὴ εἶναι τό ἡμισυ τοῦ παντός», στήν προκειμένη περίπτωσι, ἡ ἀρχὴ εἶναι τό πᾶν. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς καί ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἀναστάσεως. Ἡ ἀρχὴ εἶναι τό πᾶν, διότι ὁ Χριστός εἶναι τό πᾶν. Ὁ Χριστός εἶναι πάντες οἱ ἄνθρωποι, ἀφοῦ ὄλους μᾶς προσέλαβε. Δέν μπορεῖ ν' ἀναστηθῆ τό κεφάλι καί τό σῶμα νά εἶναι θαμμένο. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ κεφαλή. Ἐμεῖς εἴμαστε τό σῶμα. Ἀναστήθηκε Ἐκεῖνος. Θ' ἀναστηθοῦμε καί ἐμεῖς.

- Ὁ Χριστός δέν πέθανε ὡς Θεός. Πέθανε ὡς ἄνθρωπος, σώζει ὡς Θεάνθρωπος.

Νικητής ή πίστις τοῦ Χριστοῦ

Η μεγάλη ἀλήθεια, πού πρέπει νά συνειδητοποιήσουμε, ἀλλά καί νά ἀναδείξουμε μέ ὅλες μας τίς δυνάμεις, στά χρόνια μνήμης πού διανύουμε, εἶναι ὅτι γιά τούς ἀγωνιστές τοῦ '21 πίστις στόν Χριστό καί ἀγάπη γιά τήν πατρίδα ἦταν ἓνα καί τό αὐτό. Ἡ Ἐπανάσταση ἦταν ἓνας ξεσηκωμός «γιά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστιν τήν ἀγία

Ἄγαπᾶ ὡς Φιλάνθρωπος. Ἄνεστη ὡς ἄνθρωπος, συνεγείρει ὡς Θεάνθρωπος.

- Ἄπαρχή! Εἶναι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τῆς Ἀναστάσεως.

- Ἄπαρχή! Εἶναι ὁ πρῶτος Υἱός τῆς Ἀναστάσεως. Ἄν μέ τή σάρκωσι ὑπῆρξε μονογενής Υἱός τῆς Παρθένου, μέ τήν τριήμερο ἔγερσί Του ἔγινε ὁ πρῶτος Υἱός τῆς Ἀναστάσεως. «Ὁ Κύριος ἐπάτησε τῶ θανάτῳ τόν θάνατον, πρῶτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο» (ἀπολυτίκιο γ' ἤχου). Ἡ Ἀνάστασις εἶναι ἡ πλέον πολυτέκνη μητέρα.

- Κληρονομήσαμε τόν θάνατο ἀπό ἓναν ἄνθρωπο, τόν Ἀδάμ. Τώρα κληρονομοῦμε τήν ἀνάστασι, τή ζωή, ἀπό τό νέο Ἀδάμ, τόν Ἰησοῦ Χριστό. Εἴμαστε ἡ γενιά τῆς Ἀναστάσεως. Τήν προφήτευσε ὁ Ἡσαΐας: «Τήν δέ γενεάν αὐτοῦ τίς διηγῆσεται;» (Ἠσ. νγ' 8).

Ἄλλοι πιστοί ψάλλουν τήν κατάργησι τοῦ θανάτου καί τό θρίαμβο τῆς Ἀναστάσεως. «Χριστός ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων... Τήν καταφθαρεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν, ἐν ἑαυτῷ ἀνεκαίνισεν. Οὐκέτι, θάνατε, κυριεύεις· ὁ γάρ τῶν ὄλων Δεσπότης τό κράτος σου κατέλυσε» (κάθισμα γ' ἤχ.).

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

καί τῆς πατρίδος τήν ἐλευθερία», κατά τόν λόγο τοῦ μεγάλου ἀρχηγοῦ τῆς, τοῦ Θεόδωρου Κολοκοτρώνη. Καί ἡ νίκη στήν Ἐπανάσταση ὑπῆρξε καρπός αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς πίστεως.

Πραγματικά αὐτή εἶναι ἡ μεγάλη ἀλήθεια, πού ὀφείλουμε ὅλοι νά προβάλλουμε: ὅτι ἡ πίστις στόν Χριστό ὑπῆρξε τό θεμέλιο, πάνω στό ὁποῖο οἰκοδομήθηκε τό θαῦμα τοῦ '21.

Κατά τήν ἐκτίμησή μας, γιά νά καταλάβουμε τόν ἀδιάσπαστο σύνδεσμο πού ὑπάρχει ἀνάμεσα στήν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καί τόν ἀγῶνα τῆς ἐθνεγερσίας, πρέπει πρωτίστως νά φέρουμε στή σκέψη μας τίς ζοφερές συνθήκες μέσα στίς ὁποῖες ζοῦσαν οἱ ραγιάδες στά τόσα χρόνια τῆς τουρκικῆς σκλαβιάς. Ἀσφαλῶς ἡ σκλαβιά εἶναι ἀφόρητο φορτίο, ἀκόμα κι ἂν ζεῖς σέ χρυσό κλουβί. Ἀλλά ἐδῶ δέν μιλάμε γιά χρυσό κλουβί. Ἀκόμη κι ὅταν κάνουμε λόγο γιά «σκοτάδι» τῆς Τουρκικῆς σκλαβιάς, ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι σπανίως συνειδητοποιοῦμε στίς πραγματικές τῆς διαστάσεις τή ζοφερή πραγματικότητα πού κρύβεται πίσω ἀπό τίς βαριές αὐτές λέξεις...

Ὁ λεγόμενος «κεφαλικός φόρος», πού ἐπιβλήθηκε στούς ραγιάδες ἀπό τά πρῶτα χρόνια μετά τήν Ἄλωση, ἦταν ὁ ἐτήσιος φόρος πού ἦταν ὑποχρεωμένοι νά καταβάλλουν ὅλοι οἱ μὴ μουσουλμᾶνοι ὑπῆκοι τῆς Ὄθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, γιά νά ἔχουν τό δικαίωμα... νά ζοῦν... Γι' αὐτό ἄλλωστε καί λεγόταν «κεφαλικός φόρος».

Ἀναφέρεται μάλιστα ὅτι στούς ραγιάδες πού τόν πλήρωναν χορηγεῖτο ἀπό τούς φοροεισπράκτορες προσωπική ἀπόδειξη διαφορετικοῦ χρώματος κάθε χρόνο, πού ἔγραφε: «Ὁ φέρων τό παρόν ἔχει τήν ἄδειαν νά φέρῃ ἐπί ἓν ἔτος τήν κεφαλὴν ἐπί τῶν ὤμων αὐτοῦ»...

Ὅλοι οἱ φόροι δέν ἦταν ἴσως τίποτα μπροστά στόν πιό βαρῦ, τόν πιό δυσβάστακτο ἀπ' ὅλους. Μιλάμε βεβαίως γιά αὐτόν πού ἔχει ὀνομασθῆ «φόρος τοῦ αἵματος», τό ἀπαίσιο παιδομάζωμα. Ἐπρόκειτο γιά μιὰ δραματικὴ ἀφαίμαξη τοῦ ἑλληνισμοῦ. Ὑπολογίζεται, ὅτι τούς τρεῖς πρῶτους αἰῶνες τῆς Τουρκοκρατίας οἱ Τούρκοι ἄρπα-

ξαν μέ αυτόν τόν τρόπο περί τό ἕνα ἑκατομμύριο Ἑλληνόπουλα!...

Ἄν καί δέν λείπουν οἱ συγκινητικές ιστορίες γιά παιδιά, πού, ἐνῶ μεγάλωναν ὡς γενίτσαροι, διατηροῦσαν ἐν τούτοις τήν ἀνάμνηση καί συνείδηση τῆς καταγωγῆς τους, ἐν τούτοις ἡ πικρή ἀλήθεια εἶναι ὅτι τά παιδιά πού ἀρπάζονταν, χάνονταν γιά πάντα. Στήν Ἡπειρο μάλιστα, τήν πρώτη Κυριακή μετά τό παιδομάζωμα οἱ γονεῖς πήγαιναν μαυροφορεμένοι στήν ἐκκλησία, ὅπου τίς ἐπόμενες μέρες ψαλλόταν νεκρῶσιμη ἀκολουθία γιά τά παιδιά πού εἶχαν ἀρπάξει οἱ Τούρκοι. Τέτοιο ἦταν τό παιδομάζωμα...

Γιά τούς υπόδουλους ραγιάδες ὑπῆρχε μέχρι καί εἰδικός τρόπος νά κάθονται πάνω στά ὑποζύγια, γιά νά πηδοῦν ἀμέσως κάτω καί νά προσκυνοῦν, ἂν τυχόν συνέβαινε νά δοῦν στό δρόμο τους κάποιον Τούρκο. Κάποτε μάλιστα οἱ Τούρκοι ἔφθαναν σέ τέτοιο σημεῖο θρασύτητας, ὥστε ἀπαιτοῦσαν ἀπό τούς ραγιάδες, πού εὑρίσκαν στό δρόμο τους, νά μεταφέρουν αὐτούς τούς ἴδιους πάνω στοὺς ὄμους τους στόν προορισμό τους.

Εἶναι πολύ γνωστό, ὅτι μέ ἀφορμή ἕνα τέτοιο περιστατικό βγήκε στήν παρανομία ὁ Ρήγας Φερραῖος· ἦταν νεαρός δάσκαλος σ' ἕνα σχολεῖο στό χωριό Κισσός τοῦ Πηλίου, ὅταν ἕνας Τούρκος ἀγᾶς τόν πρόσταξε νά μεταφέρει τίς ἀποσκευές του μέσα στίς λάσπες στήν ἀντίπερα ὄχθη ἑνός φουσκωμένου ὀρηκτικοῦ χειμάρρου. Κατόπιν δέ ἀπαίτησε ἀπό αὐτόν νά μεταφέρει καί τόν ἴδιον στοὺς ὄμους του στήν ἀντίπερα ὄχθη. Ὁ Ρήγας, ἀγανακτισμένος τόν πέταξε στό χεῖμαρρο, ὅπου ὁ ἀγᾶς πνίγηκε, καί κατόπιν ἀνέβηκε στό βουνό καί κατατάχτηκε στό κλέφτικο σῶμα τοῦ θεῖου του Σπύρου Ζήρα. Εἶχε καταλάβει αὐτό πού ἀργότερα θά βροντοφωνάξει στό *Θούριο*:

Τί σ' ὠφελεῖ ἂν ζήσης
καί εἶσαι στή σκλαβιά;
Στοχάσου πῶς σέ ψένουν
καθ' ὥραν στή φωτιά.
Βεζύρης, Δραγουμάνος,
Ἀφέντης, κι ἂν σταθῆς,
ὁ Τύραννος ἀδίκως
σέ κάμει νά χαθῆς.

Πέρα ἀπό τήν ἐξοντωτική φορολογία καί τό ἀπαίσιο παιδομάζωμα, οἱ ραγιάδες ἦταν ὑποχρεωμένοι νά ὑφίστανται καί μιὰ σειρά ἀπό ἀπίστευτες ταπεινώσεις.

Ἡ ἴδια ἡ ζωή τους βρισκόταν στό ἔλεος τοῦ Τούρκου ἀφέντη. Ὁ φόνος χριστιανοῦ δέν λογιζόταν ὡς ἔγκλημα. Αὐτό μοιάζει δύσκολο ἀκόμα καί νά τό συλλάβει κανεῖς σήμερα, γιὰ εἶναι σ' ἀλήθεια πραγματικά ἀδιανόητο....

Ἄν, μετά ἀπό ὅλα ὅσα εἶπαμε, νιώθαμε ὅτι ὅσοι εἶχαν τήν ἀτυχία νά γεννηθοῦν ραγιάδες ἦταν καταδικασμένοι νά ζοῦν μέσα στίς στερήσεις, τούς κινδύνους καί τίς ταπεινώσεις, δέν θά εἶχαμε δίκιο. Οἱ ραγιάδες δέν ἦταν καταδικασμένοι νά ζοῦν αὐτή τή μαύρη ζωή.

Μποροῦσαν, κάθε ὥρα καί στιγμή, νά ἀλλάξουν τή ζωή τους, μιὰ γιά πάντα, μέ τόν πιό εὐκολο καί ἀπλό τρόπο. Ἄρκοῦσε νά παρουσιαστοῦν στίς Ὀθωμανικές ἀρχές καί νά προφέρουν μιὰ καί μόνο φράσι: «*λά ἰλ λάχ ἰλ ἀλλάχ*». Μέ αὐτή τή μιὰ φράση, τόσο ἀπλᾶ, ὁμολογοῦσαν ὡς θεό τόν Ἄλλάχ, ἔπαυαν νά εἶναι ραγιάδες καί γίνονταν Τούρκοι, καθ' ὅλα ἰσότιμοι μέ τούς ἄλλους Τούρκους.

Προκαλοῦσαν οἱ Τούρκοι:

—Καί γιὰτί δέν γινόσατε καί σεῖς μωαμεθανοί, γιά νᾶμαστε ὅλοι ἕνα πράμα, καί νά μή λεγόσατε ἐσεῖς ραγιάδες κι ἐμεῖς ἀφεντᾶδες;...

Χωρίς τήν παραμικρή δόση ὑπερβολῆς, τίποτε δέν εἶναι ἴσως τόσο μεγάλο θαῦμα στή μακραίωνη ἑλληνική ἱστορία, οὔτε ὁ Μαραθῶνας, οὔτε ἡ Σαλαμίνα, οὔτε ἡ ἐπική πορεία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου στά βάθη τῆς Ἀσίας, ὅσο μεγάλο θαῦμα εἶναι αὐτό: ἡ *ἐπιβίωση τοῦ ἑλληνισμοῦ στήν Τουρκοκρατία*. Ὅτι, δηλαδή, ἐπί 400 χρόνια ὅλοι οἱ ραγιάδες, ὁ καθένας ξεχωριστά, μποροῦσαν μέ αὐτόν τόν τόσο εὐκολο καί ἀπλό τρόπο νά ἀπαλλαγοῦν μιὰ γιά πάντα ἀπό ὅλα τά ἀπίστευτα δεινά πού εἶδαμε, νά παύσουν νά εἶναι ραγιάδες καί νά γίνουν ἀγᾶδες, ἀφέντες, ἀλλά... ἐπέλεξαν νά μή τό κάνουν!

Ἐξ οὗ καί τό πολύ γνωστό τοῦ Κολοκotronῶνη: «*Μία φορά ἐβαπτίσθημεν μέ τό λά-*

δι, βαπτίζομεθα και μία με τό αίμα διά τήν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος μας». Πίστη και πατρίδα ἦταν γιά τούς Ἑλληνας ἕνα και τό αὐτό. Χωρίς τήν πέραν πάσης λογικῆς προσήλωση τοῦ Γένους τῶν Ἑλλήνων στήν πίστη τοῦ Χριστοῦ, πολύ ἀπλᾶ δέν θά ὑπῆρχε 1821. Σ' αὐτή τήν πίστη χρωστᾶμε τό θαῦμα τοῦ '21. Γι' αὐτό λέμε:

«Αὕτη ἐστίν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τόν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν» (Β' Ἰωάν. ε' 4).

Γιά τούς Ἑλληνας, πού σήκωσαν τά ὄπλα ἐναντία στόν Τούρκο δυνάστη, ἡ ἐπανάσταση ἦταν φυσικό συμπλήρωμα τῆς χριστιανικῆς τους πίστεως και ταυτότητας.

Εἶναι παράδοξο αὐτό πού βλέπουμε νά συμβαίνει σήμερα. Ἔχουμε μπροστά μας τήν ιστορικῆ ἐπέτειο τῶν 200 χρόνων ἀπό τήν Ἐπανάσταση, και ἀντί νά μᾶς συναπαίρει ὁ ἐνθουσιασμός, βλέπουμε νά μᾶς κυριεύει... ἡ ἀνησυχία. Ἡ ἀνησυχία, τί θά βροῦν πάλι νά ποῦν.

Καί μακάρι μὲν ἡ ἀνησυχία νά διαψευσθεῖ, ἀλλά δύσκολα θά διαφωνῆσει κανεῖς ὅτι δέν εἶναι καθόλου ἀδικαιολόγητη. Ἡ ἐποχή μας εἶναι ἀπό τίς ἐποχές ἐκείνες, πού προσπαθοῦν νά κόψουν και νά ράψουν τήν ιστορία στά μέτρα τους.

Δέν εἶναι ἀσφαλῶς ἡ πρώτη φορά πού προσπαθεῖται κάτι τέτοιο. Καί ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖον γίνεται αὐτό, εἶναι πάντα ὁ ἴδιος. Κάθε ἐποχή πού γυρεύει νά στήσει τούς δικούς της μύθους, καμώνεται πώς ἔρχεται... νά γκρεμίσει τούς παλιούς.

Ὅταν στή ναζιστική Γερμανία και τήν κομμουνιστική Σοβιετική Ἐνωση προσπαθοῦσαν νά κόψουν και νά ράψουν τήν ιστορία στά μέτρα τῆς ιδεολογίας τοῦ καθεστώτος, αὐτό πού ἔλεγαν και διεκήρυσσαν πανηγυρικά, εἶναι ὅτι ἔρχονται νά γκρεμίσουν... τούς μύθους τοῦ παρελθόντος!

Ἔτσι και σήμερα: Νά γκρεμίσουμε τόν «μῦθο» τοῦ κρυφοῦ σχολειοῦ, νά γκρεμίσουμε τόν «μῦθο» ὅτι τό παιδομάζωμα ἦταν κάτι κατ' ἀνάγκην κακό, νά γκρεμίσουμε τόν «μῦθο» τοῦ ρόλου τοῦ Πατριάρχου, νά γκρεμίσουμε τόν «μῦθο ὅτι οἱ Ἑλληνας ἐλευθερώθηκαν μόνοι τους. Καί ὁ στόχος; Ὁ ἴδιος πάντα: Νά στήσουμε μιᾶν ιστορικῆ ἀφήγηση πού νά μᾶς βολεύει πε-

ρισσότερο. Δέν ξέρω τί εἶναι αὐτό· ἀλλά σίγουρα δέν εἶναι ἱστορία...

(περιοδικό «Ἀκτίνες», φ. Μαρτίου-Ἀπριλίου 2021, σελ. 43-55).

Ἄδολος ἀγωνιστής τῆς πίστεως † Γεώργιος Μουζακίτης

Στίς 6 Ἀπριλίου ἕνας αἰωνόβιος ἀναχώρησε γιά τήν αἰωνιότητα. 100 χρόνων ἔφτασε ὁ φίλος και συνεργάτης Γεώργιος Μουζακίτης.

Γεννημένος στούς Αὐλιῶτες Κερκύρας ἤρθε στή δεκαετία τοῦ '50 στήν Ἀθήνα. Ἀπό μικρός στήν ἐκκλησία. Ὁ πόθος του γιά τό Εὐαγγέλιο και τήν ἐκκλησιαστική ζωή αὐξήθηκε, ὅταν στήν Ἀθήνα γνώρισε τόν τότε ἱεροκήρυκα π. Αὐγουστῖνο Καντιώτη. Συνδέθηκε στενά μαζί του.

- Ἀγαποῦσε τό κήρυγμα. Δέν ἔχανε εὐκαιρία νά ρουφήξει τόν λόγο τοῦ π. Αὐγουστίνου.

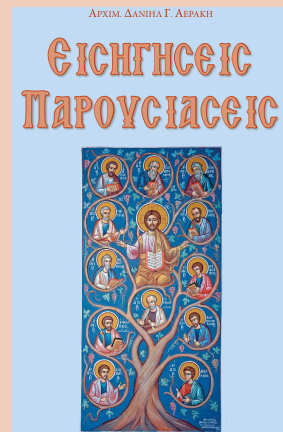
- Ἐγινε ὁμολογητής τῆς πίστεως. Εὐκαιρῶς ἀκαίρως μιλοῦσε γιά τόν Χριστό.

- Στό Περιστέρι ὠργάνωσε εἰδική σύναξι γιά μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

- Γιά πολλά χρόνια ἦταν πρόεδρος τοῦ Συλλόγου «Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων». Ἦταν δέ ἀπό τούς πρωτεργάτες γιά τήν ἀνέγερσι τοῦ ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Ἐλευθερίου Περιστερίου.

- Τοῦ σεβασμίου Γεωργίου ἡ μνήμη αἰωνία.

Νέα ἔκδοσις

Εἰσηγήσεις τοῦ ἱεροκήρυκος ἀρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη σέ συνέδρια και παρουσιάσεις βιβλίων σεβαστῶν συγγραφέων. Σέ μεγάλο σχῆμα (17x24). Σελ. 412. Τιμή: 15 €. Παραγγελίες τηλ. 2103212713 και 2109765440.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ὁ Μυστικός Δεῖπνος «ἀπτοποιεῖ» τό μυστήριο

Αγάπη! Ποῦ θά τήν συναντήσουμε ἐκφραστικώτερα καί παραστατικώτερα στή θεία Λειτουργία; Ἐκεῖ, ὅπου «ἀναφέρεται» ὁ Χριστός, δηλαδή, ζωγραφίζεται ἡ «ἀναφορά» τοῦ Χριστοῦ, τό ἀνάβασμά Του πρὸς τήν θυσία τοῦ Γολγοθᾶ, πρὸς τήν αὐτοπροσφορά Του στό Σταυρό «ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καί σωτηρίας». Μετά τήν ἀπαγγελία τοῦ «Πιστεύω», μετά τό «Στῶμεν καλῶς...», μετά τήν εὐχή τῆς «ἀναφορᾶς», ὅπου εὐχαριστοῦμε τόν Κύριό μας καί Θεό μας «ὑπέρ πάντων ὧν ἴσμεν καί ὧν οὐκ ἴσμεν», γιά ὅλες τίς «φανερές καί ἀφανεῖς εὐεργεσίες», ὁ λειτουργός καλεῖ τούς πιστούς νά ἐνωθοῦν μέ τούς ἀγγέλους, μέ τίς «μακάριες δυνάμεις», γιά νά ὑμνήσουν τόν Πατέρα, τόν Υἱό καί τό Ἅγιο Πνεῦμα γιά τίς ἀνείκαστες προσφορές στό λειτουργικό θαῦμα.

Προκειμένου νά ἐπισημάνουμε τίς πρωτοφανεῖς καί συγκλονιστικές θεῖες δωρεές, ἄς ἀντιγράψουμε τήν εὐχή:

«Μετά τούτων καί ἡμεῖς τῶν μακαρίων δυνάμεων, Δέσποτα Φιλάνθρωπε, βοῶμεν καί λέγομεν. Ἅγιος εἶ καί πανάγιος, Σύ καί ὁ μονογενῆς Σου Υἱός καί τό Πνεῦμα Σου τό Ἅγιον. Ἅγιος εἶ καί πανάγιος, καί μεγαλοπρεπής ἡ δόξα Σου· ὅς τόν κόσμον Σου οὕτως ἠγάπησας, ὥστε τόν Υἱόν Σου τόν μονογενῆ δοῦναι, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μή ἀπόλληται, ἀλλ' ἔχη ζωήν αἰώνιον. Ὅς ἐλθὼν καί πᾶσαν τήν ὑπέρ ἡμῶν οἰκονομίαν πληρώσας, τῇ νικτὶ ἢ παρεδίδοτο, μᾶλλον δέ ἑαυτόν παρεδίδου ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς, λαβὼν ἄροτον ἐν ταῖς ἀγίαις αὐτοῦ καί ἀχράντοις καί ἀμωμήτοις χερσίν, εὐχαριστήσας, εὐλογήσας, ἀγιάσας, κλάσας, ἔδωκε τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ μαθηταῖς καί ἀποστόλοις εἰπὼν...».

1. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Πατρός ἀνοίγει τό παράθυρο τοῦ Οὐρανοῦ καί πέφτουν οἱ πρωτόγνωρες ἀκτίνες τῆς. Ἡ ἐνεργοποίησις τῆς ἀγάπης στολίζει τόν Υἱό τοῦ ἀνθρώπου μέ τήν ἐμφάνισι τῆς σαρκώσεως καί Τόν συνιστᾶ πλέον ὡς «Υἱόν τῆς ἀγάπης». «Τόν κόσμον σου οὕτως ἠγάπησας, ὥστε τόν Υἱόν Σου τόν μονογενῆ δοῦναι, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μή ἀπόλληται, ἀλλ' ἔχη ζωήν αἰώνιον». Τό λειτουργικό κείμενο ἐν προκειμένῳ θυμίζει τά λόγια τοῦ Χριστοῦ, πού ἀποτελοῦν τή φανέρωσι τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο τῶν ἀνθρώπων (Ἰωάν. γ' 16). Ὅρθά ἔχει λεχθῆ, ὅτι στό χωρίο αὐτό χτυπᾶ ἡ **καρδιά τοῦ Θεοῦ** πιό δυνατά ἀπό ὅποιοδήποτε ἄλλο χωρίο τῆς Καινῆς Διαθήκης.

2. Ἡ ἀγάπη δέν ἐπιβάλλεται. Ἡ ἀγάπη προσφέρεται. Ὁ προαιώνιος Θεός ἀποδέχεται τό ρόλο τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης. Ἡ ἀγάπη εἶναι **αὐτεξούσιος**. Στούς ἀνθρώπους τό αὐτεξούσιο οὔτε τέλειο εἶναι οὔτε ἔτοιμο γιά θυσίες. Στούς ἀγίους ὁμως τό αὐτεξούσιο τείνει νά ταυτισθῆ μέ τήν ἀληθινή ἐλευθερία. Σέ τέλειο βαθμό τό αὐτεξούσιο φανερώθηκε στή θυσία τοῦ Χριστοῦ. Δέν ἔφτασε στό κάρφωμα τοῦ Σταυροῦ γιατί Τόν παρέδωσαν (ἢ Τόν πρόδωσαν) ἄνθρωποι, ἀλλά γιατί ὁ Ἰδιος θέλησε νά παραδοθῆ. «*Τῇ νικτὶ ἢ παρεδίδοτο, μᾶλλον δέ ἑαυτόν παρεδίδου ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καί σωτηρίας*».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ πρῶτος ἀληθινά ἐλεύθερος ἄνθρωπος, ἀφοῦ ἡ ἀπόλυτα ἐλεύθερη Θεότητά Του ἐλεύθερα «δέθηκε» μέ τήν ἀνθρώπινη φύσι, καί ἀφοῦ τό ἀπόλυτα ἐλεύθερο θεανθρώπινο «εἶναι» Του ἐλεύθερα δέθηκε στό Σταυρό,

ἐλεύθερα δεσμεύθηκε στὸν θάνατο, γιὰ νὰ νικήσῃ τὸν θάνατο. Κανείς δὲν Τὸν ὑποχρέωνε, παρὰ μόνο ἡ **ἀγάπη** Του καὶ ἡ **ὑπακοή** Του (Φιλιπ. β' 8). Τὸ ἐλεύθερο, τὸ αὐτεξούσιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπελευθέρωσε τὴν ἀγάπη, νέκρωσε τὸν θάνατο, ξεσκλάβωσε τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ἀπελπισία, καὶ ὅπως σημειώνει κάποιος χριστιανὸς στοχαστῆς, «*μᾶς ξαναφόρεσε τὸ δακτυλίδι τῆς αἰωνιότητος*».

Ὁ Κύριος αὐτεξουσίως παρεδόθη στὸν πόνο καὶ στὴν αἰσχύνῃ τοῦ Σταυροῦ, γιὰ νὰ νικήσῃ τὸν πόνο καὶ τὴν ντροπὴ τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὶς ὁδύνες τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου.

3. Ἡ **ἀγάπη** τοῦ Θεοῦ μετέτρεψε τὴ **νύκτα σέ ἡμέρα**, τὸ σκοτάδι σέ φῶς. «*Τῇ νυκτὶ ἣ περιεδίδοτο...*». Ἐπὶ τὸ μὴδὲν ἔγινε ἡ πρώτη δημιουργία. Ἐπὶ τὸ ἀρχέγονο σκοτάδι ἄστραψε τὸ φῶς. Καὶ ἡ νέα δημιουργία ἔλλαξε τὴν νύκτα. Τὴν ἔλουσε μὲ τὸ φῶς τοῦ Σταυροῦ. Ἦταν δὲ τόσο τὸ φῶς τῆς ἀγάπης τοῦ Σταυροῦ, ὥστε καλύφθηκε τὸ φῶς τῶν ἀστέρων, καὶ αὐτὸ ἀκόμη τοῦ ἡλίου (Λουκ. κγ' 45).

4. Ἡ **ἀγάπη** τοῦ Θεοῦ τὴν νύκτα ἐκείνη τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου ἔκανε τὶς δύο θαυμαστὲς μεταβολές. «*Λαβὼν τὸν ἄρτον, εὐχαριστήσας, εὐλόγησας, ἀγιάσας, κλάσας, ἔδωκε τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ μαθηταῖς καὶ ἀποστόλοις εἰπὼν· Λάβετε, φάγετε, τοῦτό μου ἔστι τὸ Σῶμα*». Τὸ **Σῶμα** τοῦ αἰωνίου Θεοῦ γίνεται **ψωμί** ἀνθρώπινο. Τὸ ψωμί αὐτό, ποῦ λαμβάνουμε στὸ Μυστικὸ Δείπνο, στή θεία Εὐχαριστία, γίνεται Σῶμα Χριστοῦ. Τὸ ψωμί - Σῶμα, καὶ τὸ Σῶμα - ψωμί. «*Ὁ ἄρτος ὃν κλῶμεν οὐχὶ κοινωνία τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ ἔστιν;*» (Α' Κορ. ι' 16).

5. Ἡ **ἀγάπη** τοῦ Θεοῦ γίνεται **χειροπιαστή**. «*Λαβὼν ἄρτον ἐν ταῖς ἀγίαις αὐτοῦ καὶ ἀχράντοις καὶ ἀμωμήτοις χερσίν*». Ὁ ἄρτος τῆς θείας Μεταλήψεως (τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ) ἱκανοποιεῖ τὴ μεγάλη πείνα τῆς ψυχῆς γιὰ ζωὴ. Βλέπουμε ψωμί, ἀγγίζουμε ψωμί, γευόμαστε ψωμί. Καὶ ὅμως μὲ αὐτό, ποῦ οἱ σωματικὲς μας αἰσθήσεις λαμβάνουν, ἡ ψυχὴ μεταλαμβάνει ζωὴ αἰώνια.

Τὸ ψωμί (ὁ ἄρτος τῆς θείας Κοινωνίας) κόβεται σέ κομμάτια, καὶ **ἀπτοποιεῖ** γιὰ τὸ μάτι, τὴν ἀφή καὶ τὴν γεῦσι τὴν θυσία τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀπεριόγραπτη ἀγάπη Του καὶ τὴν μετοχὴ στὴ ζωὴ Του. Πρόκειται γιὰ τὸ ἀκατάσχετο μυστήριο τῆς ἀδιάκοπης θεανθρώπινης παρουσίας τοῦ Χριστοῦ.

Σὰν νὰ μᾶς λὲθὶ ὁ Χριστὸς τῆς ἀγάπης, τῆς θυσίας, τῆς ἀνείπωτης προσφορᾶς:
—*Δὲν μποροῦσατε νὰ βρῆτε τὸν Θεό. Ἀπλῶστε τώρα τὰ χέρια σας, ἀνοίξτε τὰ χεῖλιά σας, πάρτε καὶ φᾶτε τὸ Σῶμα μου, ποῦ κατατεμαχίζεται γιὰ ὄλους, γιὰ νὰ σᾶς συγχωρεθοῦν οἱ ἁμαρτίες καὶ νὰ ἀγγίξετε τὸ ὄραμα τῆς αἰώνιας ζωῆς.*

6. Ὁ Θεὸς τῆς **ἀγάπης** προσφέρει τὸν Υἱὸ Του, ποῦ πῆρε σάρκα γιὰ νὰ τὴν θυσιάσῃ καὶ νὰ τὴν χαρίσῃ θεωμένη. Δὲν εἶναι ὁ Χριστὸς ὁ περιορισμένος σέ ἓνα σῶμα. Στὸ σῶμα ποῦ προσέλαβε βρίσκεται τὸ μυστήριο τῆς ἀπεραντωνίνης τῆς Θεότητος. Αὐτὸ τὸ Σῶμα καὶ αὐτὸ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ μεταδίδονται σέ κάθε θεία Λειτουργία σέ ὅποιον πιστεύει ὅτι ἀνήκει στὸν Χριστό, σ' ὅποιον μετέχει στὸ μυστήριο τῆς θείας Κοινωνίας, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι γίνεται κοινωνὸς τῆς θείας φύσεως (Β' Πέτρ. α' 4), μέτοχος ζωῆς αἰωνίου.

Γι' αὐτὸ δόθηκε τὴ Μεγάλῃ Πέμπτῃ καὶ τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, «*ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόλληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον*». Καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ δίδεται, νὰ προσφέρεται «*εἰς ἄφεςιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον*». Στὸ Μυστικὸ Δείπνο κάθε Λειτουργίας δὲν ἔχουμε ἀπλῶς τὸ «ψηλαφήσατε», ἀλλ' ἔχουμε κυρίως τὸ «*Γεύσασθε καὶ ἴδετε!*»!

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Τό «ἐφάπαξ» τῆς αἰωνίου ζωῆς

Ρωμ. στ' 10-11

«Ἐφάπαξ» (στ. 10)

Τονίζει μέ τί λέξι «ἐφάπαξ» ὁ ἀπόστολος Παῦλος τήν ἀπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί τί δύναμι τῆς ἁμαρτίας. «Ὁ γάρ ἀπέθανεν, τῇ ἁμαρτίᾳ ἀπέθανεν ἐφάπαξ, ὃ δέ ζῆ, ζῆ τῷ Θεῷ» (στ. 10). Δηλαδή: Τόν θάνατο πού υπέστη ὁ Χριστός, τόν υπέστη μιά γιά πάντα, ἀναφορικά ὡς πρός τήν ἁμαρτία. Τήν ζωή πού ζῆ, τήν ζῆ γιά τόν Θεό.

Ἄν ἡ ἁμαρτία ἔχῃ τέτοια δύναμι, ὥστε τόν Ἄναμάρτητο νά Τόν ἀνεβάσῃ πάνω στό Σταυρό, πόσο μάλλον ἔχει τί δύναμι νά ὀδηγήσῃ στήν κόλασι τούς ἐνόχους, πού δέν θέλουν νά πιστέψουν στήν «ἐφάπαξ» θυσία τῆς Ἀγάπης καί νά μετανοήσουν, ζητώντας τό ἔλεος; Λέει ὁ Χρυσόστομος: «Δείκνυσι καί τῆς κατά Θεόν ζωῆς τήν ἰσχύν, καί τῆς ἁμαρτίας τήν δύναμιν. Τῆς μέν κατά Θεόν ζωῆς, ὅτι οὐκέτι ἀποθανεῖται, τῆς δέ ἁμαρτίας, ὅτι εἰ τόν ἀναμάρτητον αὐτή παρεσκεύασεν ἀποθανεῖν, τούς ὑπεύθυνους ὄντας πῶς οὐκ ἀπολεῖ;» (Ε.Π.Ε. 17,52). Μετάφρασις: Φανερώνει μέ τά λόγια του ὁ Παῦλος καί τί δύναμι τῆς ζωῆς, πού εἶναι σύμφωνη μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, καθώς καί τί δύναμι τῆς ἁμαρτίας. Τή δύναμι τῆς ζωῆς, ἀφοῦ δέν θά ξαναπεθάνῃ ὁ Χριστός. Τή δύναμι τῆς ἁμαρτίας, ἀφοῦ τόν Ἄναμάρτητο τόν ἔκανε νά πεθάνῃ. Καί πῶς ἡ ἁμαρτία δέν θά καταστρέψῃ ἐκείνους, πού εἶναι ὑπεύθυνοι γι' αὐτήν, ἄν φυσικά δέν μετανοήσουν;

• Τό «ἐφάπαξ» τρομάζει καί μέ ἄλλη ἔννοια. Μία φορά σταυρώθηκε ὁ Χριστός, γιά νά ζήσουμε ἐμεῖς αἰώνια. Ἄν περιφρονήσουμε τί μοναδική θυσία, ποιά ἄλλη μπορεί νά μᾶς σώσῃ; Ποιός, θά λέγαμε, θά ξανασταυρωθῆ γιά μᾶς; Βρέθηκε Ἐκεῖνος, πού σταυρώθηκε, κι

ἐμεῖς δέν Τόν ἀγαπίσαμε. Τίς εὐκαιρίες τίς ἀπεμπολήσαμε. Θά σταυρωθῆ ἄλλος γιά μᾶς; Ἄδύνατον. Μία φορά καί ἕνας ἔκανε τί σωτηριώδη κίνησι.

Ἄς μή ἀμελοῦμε, λοιπόν, «τήν πηλικαύτην σωτηρίαν» (Ἐβρ. β' 3). Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Τίθησιν ἀμφοτέρων τά ἐπίχειρα, δικαιοσύνην καί θάνατον. Θάνατον οὐ τοιοῦτον, ἀλλά πολλῶ καλεπώτερον. Εἰ γάρ οὐκέτι ἀποθανεῖται Χριστός, τίς λύσει τόν θάνατον ἐκεῖνον; Οὐδείς. Οὐκοῦν ἀνάγκη διόλου κολλάζεσθαι καί τιμωρεῖσθαι. Οὐκέτι γάρ οὐδέ θάνατος παραγίνεται αἰσθητός, καθάπερ ἐνταῦθα, ἀναπαύων τό σῶμα, καί τῆς ψυχῆς διαιρῶν» (Ε.Π.Ε. 17,62). Μετάφρασις: Ἄναφέρει καί τῶν δύο τίς ἀμοιβές, τί δικαίωσι καί τό θάνατο. Θάνατο ὄχι τέτοιον, ἀλλά πολύ φοβερότερο. Διότι, ἄν δέν πεθάνῃ πάλι ὁ Χριστός, ποιός θά ἐξαφανίσῃ τό θάνατο ἐκεῖνο; Κανένας. Ἐπομένως καί ἄνάγκη θά κολαζόμεθα καί θά τιμωρούμεθα γιά πάντα. Τότε δέν συμβαίνει ὁ φυσικός θάνατος, πού ξεκουράζει τό σῶμα καί τό χωρίζει ἀπό τήν ψυχή. Συμβαίνει κάτι ἀπείρως φοβερότερο.

• Τονίζει ὁ Παῦλος τό «ἐφάπαξ» σέ ἀντιπαβολή μέ τό αἰώνιο. «Ὁ γάρ ἀπέθανεν, τῇ ἁμαρτίᾳ ἀπέθανεν ἐφάπαξ, ὃ δέ ζῆ, ζῆ τῷ Θεῷ» (στ. 10). Πέθανε μία φορά ὁ Χριστός γιά τίς δικές μας ἁμαρτίες. Τώρα ὅμως ζῆ «τῷ Θεῷ» (στ. 10). Στή ζωή τοῦ Θεοῦ βρῖσκεται. Εἶναι «ὁ ὢν ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς». Ὁ δικός Του θάνατος, δική μας ζωή αἰώνιος. Ἄλλά καί ὁ δικός μας ὀλιγοχρόνιος ἀγώνας γιά τί νέκρωσι τῆς ἁμαρτίας, σημαίνει ζωή «τῷ Θεῷ». Μαζί μέ τόν Θεό αἰώνια θά ζοῦμε. Ἀξίζει, λοιπόν, «ἐφάπαξ», μιά καί καλή, νά τελειώνουμε μέ τό πρό-

βλημα της αμαρτίας. Νά νεκρώσουμε τά πάθη. Τουλάχιστον νά παίρνουμε ἀμέσως τήν ἀπόφρασι γιά μετάνοια καί ἀλλαγή, ἔστω κι ἂν δέν τά καταφέρνουμε. Νά μή χάσουμε τήν «ἄπαξ» εὐκαιρία, πού συνολικά εἶναι ἡ παροῦσα ζωή.

Νεκροὶ ζωντανοὶ (στ. 11)

Θά πεθάνουμε, γιά νά ζήσουμε. Ἰησοῦ καί Ἰεκείνος πέθανε, γιά νά ζήσουμε. Ἡ ζωή περνάει ἀπό τόν θάνατο.

Τό παιδί, γιά νά γεννηθῆ, περνάει ἀπό τόν τάφο τῆς μητρικῆς κοιλίας.

Ὁ ἥλιος, γιά νά ἀνατείλῃ, περνάει ἀπό τή δύσι.

Τό νερό, γιά νά ξεπηδήσῃ, περνάει ἀπό τήν ταφή στά σπλάχνα τῆς γῆς.

Τό λουλούδι, γιά νά ἀνθίσῃ, περνάει ἀπό τόν θάνατο τῆς σποράς.

Ἔτσι καί ὁ χριστιανός. Γιά νά ζήσῃ μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό, πρέπει πρῶτα νά πεθάνῃ «σύν Χριστῷ».

● Τή νέκρωσι καί τή ζωή σέ πνευματικό ἐπίπεδο τονίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὸν ἐπόμενο στίχο: «Ὅτῳ καί ὑμεῖς λογίσεσθε ἑαυτοὺς νεκροὺς μέν εἶναι τῇ ἀμαρτία, ζῶντας δέ τῷ Θεῷ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν» (στ. 11). Δηλαδή: Ἔτσι καί σεῖς νά θεωρῆτε τοὺς ἑαυτοὺς σας ὅτι εἶστε νεκροὶ ὡς πρὸς τήν ἀμαρτία, ἀλλὰ ζωντανοὶ γιά τόν Θεό, ἐνωμένοι μέ τόν Χριστό Ἰησοῦ, τόν Κύριό μας.

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι, πού θεωροῦνται ζωντανοὶ, καί ὅμως εἶναι πεθαμένοι. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἀναφέρει τέσσερα εἶδη νεκρῶν.

● Νεκροὶ σωματικά. Νεκροὶ γιατί πέθανε τό σῶμα, ἐνῶ ἡ ψυχὴ ζῆ.

● Νεκροὶ ψυχικά. Ἄναίσθητοι. Ἄσυγκίνητοι. Ἄκίνητοι γιά τό καλό. Νεκροὶ ἄταφοι.

● Νεκροὶ ὡς πρὸς τήν ἀμαρτία. Ὅσοι ἀγωνίζονται νά νεκρώσουν τά πάθη.

● Νεκροὶ ὡς πρὸς τόν παλαιό ἄνθρωπο. Ὅσοι μέ τό βάπτισμα καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ζοῦν τήν νέκρωσι τοῦ Χριστοῦ (Ε.Π.Ε. 17,64-66). Ἀξιοθρήνητοι οἱ νεκροὶ πνευματικά. Ζοῦν, ἀλλ' εἶναι νεκρωμένοι. Κινούμενες σκιές. Ἀπελπισμένες φιγούρες. Πολλοὶ σήμερα εἶναι νεκροὶ ἄταφοι. Εἶναι ὅσοι ζοῦν ὑποτονικά. Δέν ἔχουν δύναμι ἀντιστάσεως,

δέν διαθέτουν ψυχικό σθένος, ἔχουν καταντήσει ἐξαρτημένα ἄτομα. Πεθαμένοι ὑπάρξεις. Καί γι' αὐτά βέβαια τά πρόσωπα ὑπάρχει ἐλπίδα ἀναστάσεως. Εἶναι καί ἐκεῖνοι, πού ζοῦν ὡς ζῶα, κατά τρόπο ὑλιστικὸ καί ἠδονιστικὸ. Ἡ ψυχὴ τους δέν ζῆ. Εἶναι ἄτομα χωρὶς αἰσθήματα, χωρὶς ἀγάπη, χωρὶς ὑψηλούς στοχασμούς, χωρὶς ἀνατάσεις καί ἀναβάσεις. Χαμερπεῖς. Καί γι' αὐτούς βέβαια ὑπάρχει ἐλπίδα ἀνατάσεως καί ἀναστάσεως.

● Ἀξιοθαύμαστοι ὅσοι κατορθώνουν τό τοῦ Παύλου: «Ὅτῳ καί ὑμεῖς λογίσεσθε ἑαυτοὺς νεκροὺς μέν εἶναι τῇ ἀμαρτία, ζῶντας δέ τῷ Θεῷ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν» (στ. 11). Τί σημαίνει λογίζομαι τόν ἑαυτό μου νεκρό ὡς πρὸς τήν ἀμαρτία; Σημαίνει ὅ,τι σέ ἄλλη Ἐπιστολή του λέει ὁ Παῦλος: «Οἱ τοῦ Χριστοῦ τήν σάρκα ἐσταύρωσαν σύν τοῖς παθήμασι καί ταῖς ἐπιθυμίαις» (Γαλ. ε' 24). Σημαίνει πρακτικά:

● Δέν μᾶς συγκινεῖ ὁ κόσμος τῆς ἀμαρτίας. Ἐνας νεκρός δέν συγκινεῖται μέ τίποτε. Δέν ἀπλώνει τό χέρι ν' ἀρπάξῃ χρήματα, ὅσα κι ἂν τοῦ δείχνουμε μπροστά του. Δέν ἀνοίγει τά μάτια του νά κοιτάξῃ καί τήν προκλητικότερη ἀκόμα φωτογραφία γυμνῆς γυναίκα. Δέν ἐξεγείρεται θυμωμένος, ὅσο κι ἂν τόν κεντήσουμε μ' ἓνα μυτερό σουβλί. Εἶναι ἀπαθής σέ ὅλα. Αὐτή ἡ ἀπάθεια εἶναι ὁ στόχος τοῦ χριστιανοῦ στὸν πνευματικό του ἀγῶνα.

● Δέν ὑπάρχει ταῦτισις μέ τόν κόσμο τῆς ψυχικῆς νέκρας. Ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ Κυρίου: «Ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκροὺς» (Μαθ. ν' 22). Ὁ νεκρός ὡς πρὸς τήν ἀμαρτία ζῆ μέ τόν Θεό. Ὅποιος εἶναι νεκρός γιά τόν κόσμο, αὐτός εἶναι ζωντανός γιά τό Θεό.

● Ἡ ζωή τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι κατόρθωμα τῆς ἀνθρωπίνης προαιρέσεως μόνο. Εἶναι συνεργασία τῆς ἀνθρωπίνης βουλήσεως καί τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ. «Ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν» (στ. 11). Ζωή μέ τό Θεό, μέ σύμμαχο τό Χριστό, ἐπιδιώκει τήν ἄνοδο, διά τῆς ἀρετῆς καί τῆς χάριτος. Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὁ οὗτω ζῶν πάσης ἐπιλήψεται ἀρετῆς, αὐτόν ἔχων σύμμαχον τόν Ἰησοῦν» (Ε.Π.Ε. 17,5).

Δ.Γ.Α.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ὁ γύρος τοῦ θριάμβου

Ἡ ὁ κατέβασμα ἦταν δύσκολο. Τό ανέβασμα εἶναι εὐκολο. Ὅσοι πειράζονται ἀπό λογισμούς ὀλιγοπιστίας γιά τή βεβαιότητα τῆς Ἀναστάσεως, ἄς δοῦν τίς ἀπλές εἰκόνας, πού ὁ Χριστός χρησιμοποιεῖ γιά τήν Ἀνάστασι.

• **Χριστός ἀνέστη!** λέει ἡ ἀνοιξι. Ὁ σπόρος πέφτει στή γῆ (Ἰωάν. ιβ' 24). Χάνεται. Τήν ἀνοιξι γίνεται ἡ ἀνάστασίς του. Ἐνας πέφτει, πολλούς καρπούς φέρνει. Ἐτάφη καί ὁ Χριστός. Καί ἀναστήθηκε, γεμάτος καρπούς. Ὅλοι εἴμαστε καρποί, παιδιά τῆς ἀναστάσεως.

• **Χριστός ἀνέστη!** Λέει ἡ γέννησις κάθε παιδιοῦ. Ἀπό τόν τάφο τῆς κυφορίας ξεπετιέται ἕνας νέος ἄνθρωπος. «Ἡ γυνή ὅταν τίκτη, λύπην ἔχει... Ὅταν δέ γεννήσῃ τό παιδίον, οὐκέτι μνημονεύει τῆς θλίψεως διά τήν χαράν ὅτι ἐγεννήθη ἄνθρωπος εἰς τόν κόσμον» (Ἰωάν. ιστ' 21). Κυφορία ἡ παρούσα ζωή. Θά ξεπεταχτοῦμε τή στιγμή τῆς κοιμήσεώς μας στή νέα ζωή.

• **Χριστός ἀνέστη!** Φωνάζει λαμπερά ὁ ἥλιος σέ κάθε ἀνατολή του. Κάθε

δύσις εἶναι μιὰ ἀνατολή. Ἐδυσε γιά λίγο ὁ Χριστός πάνω στό Σταυρό. Μά ἦρθε ἡ μεγάλη ἀνατολή, πού δέν ἔχει δύσι. «Οὐκέτι ἀποθήσκει» (Ρωμ. στ' 9).

• Ἡ Ἀνάστασις εἶναι ὁ θρίαμβος. Εἶναι ὁ γύρος τοῦ θριάμβου. Περνάει ὁ Νικητής. Ἐμεῖς τόν ζητωκραυγάζουμε: **Χριστός ἀνέστη!** Καί Ἐκεῖνος μᾶς καλεῖ: Ἐλάτε ὄλοι μαζί μου! Θά θριαμβεύετε (Κολοσ. β' 15) γιά πάντα ζωντανοί.

• Ἡ Ἀνάστασις εἶναι **Μετάβασις**: Διαβαίνουμε ἀπό τή θλίψη στή χαρά. Ἀπό τόν θάνατο στή ζωή.

• Ἡ Ἀνάστασις εἶναι **Μεταβολή**: Ὅλα μεταβάλλονται. Οἱ ἀμαρτωλοί γίνονται ἅγιοι. Οἱ δούλοι, ἐλεύθεροι. Χριστός Ἀνέστη: **Ζήτω ἡ ἐλευθερία!**

• Ἡ Ἀνάστασις εἶναι **Μετάνοια**: Μᾶς φοράει καινούργια ροῦχα. «Ὡσπερ ἠγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διά τῆς δόξης τοῦ Πατρός, οὕτω καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν (Ρωμ. στ' 4).

• Ἡ Ἀνάστασις εἶναι **Μετάδοσις**: Ἐνας ἀνάβει τή λαμπάδα. Καί ἀμέσως μεταδίδει τό φῶς καί στίς ἄλλες λαμπάδες. Ἡ ἀμαρτία εἶναι κολλητική ἀρρώστια. Ἡ Ἀνάστασις εἶναι **μεταδοτική ζωή**.

Προσφορά Ἑρμηνευτικῶν ἔργων

Προσφορά γιά τοὺς ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας.

• Οἱ 14 ἐπιστολές τοῦ Παύλου, οἱ ἑπτὰ Καθολικές καί τό κατά Μᾶρκον εὐαγγέλιο, ἑρμηνευμένα ἀπό τόν ἀρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκη, σέ **ἑννέα τόμους** καλλιτεχνικῆς βιβλιοδεσίας, ἀπό 180, μόνο **100 εὐρώ**. Ἡ προσφορά ἀποστέλλεται ἐπί ἀντικαταβολῆ.

• Πληροφορίες καί παραγγελίες στά τηλέφωνα: 2103212713 καί 2109765440.

Ἀσήμεντες οἱ δύο παραφωνίες;

Ἡ ἰγὴ συγκινήσεως προκάλεσαν οἱ ποιητικές ἐκδηλώσεις τὴν ἡμέρα τῆς 25ης Μαρτίου γιὰ τὴν ἐπέτειο τῶν 200 ἐτῶν ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ ἐπανάστασι τοῦ 1821. Καὶ οἱ περισσότερον μεμψίμοιροι, ὅτι οἱ βασικοὶ ὀργανωτὲς τοῦ «1821-2021» δὲν ἐκφράζουν τὸ ἥρωικό πνεῦμα καὶ τὴν ἐθνικὴ ἀνάτασι, ὀφείλουμε νὰ ὀμολογήσουμε ὅτι οἱ ἐκδηλώσεις ἐπέτυχαν. Καὶ οἱ ἐκδηλώσεις, πού θὰ συνεχισθοῦν μέχρι τὸ τέλος τοῦ 2021 θὰ προσφέρουν συγκλονιστικώτερες στιγμές.

Ἡ **γαλανόλευκη** σκέπασε ὄχι μόνο τὸ χῶρο τῆς πατρίδος μας, ἀλλ' ὄλη τὴν ὑφήλιο, τὰ πιὸ ἐμβληματικὰ κτήρια ὄλων τῶν κρατῶν, τίς πιὸ ψηλές κορυφές, ἀκόμα καὶ τό... διάστημα!

- Οἱ ἡγέτες πολλῶν κρατῶν μετέδωσαν ἐνθουσιώδη μηνύματα γιὰ τοὺς ἥρωες τοῦ '21 καὶ γιὰ τὸ θαῦμα τῶν ὀλιγοστῶν προγόνων μας, πού ἔστησαν κράτος-ἔθνος ἀπὸ τὸ μηδέν.

- Στὶς περισσότερες πρωτεύουσες τοῦ κόσμου, ὅπου ὑπάρχουν Ἕλληνες, συμπαραστατούμενοι καὶ ἀπὸ τοὺς **φιλέλληνες**, ὀργανώθηκαν γιορτές καὶ παρελάσεις (παρὰ τίς δυσκολίες ἀπὸ τὴν πανδημία τοῦ κορωνοϊοῦ).

- Τὸ πιὸ λαμπρὸ φῶς τῶν ἑορτασμῶν ἐξέπεμψε ἡ Ἀθήνα. Γιὰ μίαν ἡμέρα ἦταν **λουσμένη στό φῶς** τῶν ἡρώων. Θαμπώθηκαν καὶ οἱ ξένοι προσκεκλημένοι ἡγέτες. Εἶναι ἀλήθεια, πῶς μέσα ἀπὸ τὴ στάχτη τῆς ἐθνικῆς ἀδιαφορίας καὶ τοῦ ὀχαδερφισμοῦ ξεπήδησε μίαν φλόγα ἱερή. Σάν νὰ φανήκαμε ἐνωμένοι, σάν νὰ ὑψωθήκαμε κάποια στιγμή, σάν νὰ θελήσαμε τοὺς ἥρωες ν' ἀναστήσουμε, σάν νὰ ξυπνήσαμε γιὰ λίγο ἀπὸ τὴ νάρκωσι τοῦ ὀλισμοῦ καὶ τῆς καλοπεράσεως.

- Δέν ὑπῆρξαν **σκιές** στὴ γενικὴ ἱερὴ εἰκόνα τοῦ μεγαλείου τῆς 25ης Μαρτίου 2021; Ἀσφαλῶς θὰ ὑπῆρξαν. Δύο μάλιστα προκάλεσαν ἱερὴ ἀγανάκτησι.

- Ἡ **μία**: Ἡ παρουσία μεταξὺ τῶν τιμωμένων προσώπων ἑνὸς ἀτόμου, πού δέν ἔχει κανένα ἀπολύτως θεσμικὸ ρόλο. Δέν

εἶναι οὔτε πολιτικός οὔτε πολιτειακός οὔτε κυβερνητικός παράγων, οὔτε ἄτομο κάποιας ἐπίσημης δημοσιότητας ἢ ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς προσφορᾶς, ἀλλ' οὔτε καὶ ἄτομο μὲ συγγενικὲς σχέσεις ὀψηλόβαθμου παράγοντα.

Τὸ ἄτομο αὐτὸ δέν εἶναι σύζυγος (νόμιμος) τῆς κ. Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας. Οὔτε ἐκκλησιαστικὸ γάμο ἔχει τελέσει μαζί της, οὔτε «πολιτικό», ἀλλ' οὔτε, ἔστω, καὶ «σύμφωνο συμβίωσης» ἔχει συνάψει. Εἶναι, ὅπως καὶ ἐπίσημα τὸν ἀποκαλοῦν καὶ οἱ κυβερνητικοὶ παράγοντες, **«σύντροφος»** τῆς κ. Προέδρου.

- Δικαίωμα γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ τῆς ζωὴ μπορεῖ νὰ θεωροῦν πολλοὶ ὅτι ἔχει. Πάνω ὀμως ἀπὸ ὀποιοδήποτε ἀτομικὸ τῆς δικαίωμα εἶναι ἢ ὀποχρέωσις τῆς νὰ στηρίξει τοὺς ἱερούς θεσμούς, ὦν πρῶτος ἢ **ὀκογένεια**. Κανένας δέν ἔχει δικαίωμα νὰ προβάλη στὴν πιὸ ἱερὴ στιγμή τοῦ Ἐθνους τὸν παράνομο δεσμό του.

- Μποροῦμε π.χ. νὰ φανταστοῦμε τὸν Κανάρη σὲ ἐκδήλωσι γιὰ τὸ 1821 νὰ ἔχη δίπλα του ὦς τιμῶμενο πρόσωπο καὶ μίαν... παλλακίδα; Ἡ τὴν Μπουμπουλίνα νὰ ἔχη δίπλα τῆς ὦς τιμῶμενο πρόσωπο καὶ κάποιον «σύντροφο» παρανόμου δεσμοῦ; Ἡ κ. Πρόεδρος, ὅπως ἔχει τόσες ὀραιὲς εὐαισθησιές σὲ κοινωνικά καὶ ἐθνικά θέματα, ἄς σεβασθῆ καὶ τὴν εὐαισθησία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ στό θέμα τῆς ὀκογενείας.

- Ἡ δευτέρη σκιά: Ὅλοι τίμησαν τὴν **σημαία** τῆς Πατρίδος. Μίαν ὀμάδα μόνο θέλησε στὸν ὀραῖο πίνακα τοῦ Θεοδώρου Βρυζάκη νὰ σπιλώσῃ τὴν ἑλληνικὴ σημαία, πού εὐλογεῖ ὀ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς στὶς 25 Μαρτίου τοῦ 1821. Καὶ ἡ ὀμάδα αὐτὴ εἶναι τὸ συνονθύλευμα τῶν ΛΟΑΤΚΙ. Τὴν ἑλληνικὴ σημαία μὲ τὸν Σταυρὸ οἱ πάσης ἀμορφίας ὀμοφυλόφιλοι ἀντικατέστησαν μὲ τὴ δικὴ τους σημαία! Πιστεύουμε, ὅτι ὀ κ. Πρωθυπουργός, πού δείχνει εὐαισθησία γιὰ αἰτήματα τῶν ΛΟΑΤΚΙ, θὰ συνειδητοποιήσῃ ὅτι ἡ ὀμάδα αὐτὴ πάνω ἀπὸ τὰ ἰδεώδη τῆς Ἑλλάδος ἔχει θέσει τὸ δικαίωμα τῆς **ὀμοφυλοφιλίας!**

Δυστυχώς δέν είδαμε καμμία επίσημη αντίδραση για τήν αισχυρή βεβήλωσι τής γαλανόλευκης. Οί ήρωες του 21 άγωνίστηκαν για τήν **άληθινή έλευθερία**, όχι για τήν έλευθερία τής σεξουαλικής διαστροφής!

Πώς πολεμείται ή πανδημία;

Ανθρώπος μπορεί να περιφρονή τήν ύπαρξη και έξάπλωσι τής πανδημίας του κορωνοϊού; Τό παρόν γράφεται στις 14 Άπριλίου. Τό σχετικό δελτίο για τήν πανδημία όπωσδήποτε είναι άνησυχητικό: Τή μέρα αυτή: 4.033 νέα κρούσματα του θανατηφόρου ιού, 802 διασωληνωμένοι, 93 θάνατοι!

- **Ό ιός υπάρχει.** Και κάθε τόσο μέ φρικτότερη επίθεσι, **μεταλλαγμένος.**

- **Υπάρχει έλπίδα;** Για τούς πιστούς χριστιανούς ή έλπίδα πάντα υπάρχει, όταν ή άδυναμία μας ίκετεύη τήν **θεική παντοδυναμία.** Νά προσφεύγουμε στον Χριστό, «*τόν ιατρόν ψυχών και σωματων*». Βεβαίως. Μέ τίς έξής όμως προϋποθέσεις:

1. Νά προσέχη καθένας τήν **ύγεια** του.

2. Νά τιμᾶ τούς **είδικούς γιατρούς**, όταν μάλιστα συσκέπτονται συνεχώς, αναλίσκωνται και άγωνίζονται για τήν αντιμετώπισι τής πανδημίας. Ό χριστιανός

(και δή ό μοναχός ή ό κληρικός), ἄς μήν άποφαίνεται επί ιατρικών θεμάτων ούτε να άρνηται τήν υπεράνθρωπη προσπάθεια των ειδικών γιατρών.

Η **περιφρόνησις** τής ιατρικής επιστήμης είναι περιφρόνησις του άγαθού τής ύγείας, πού ό Θεός έχει χαρίσει. Και τό γιατρό πάλι ό Θεός έχει δώσει. Άς διαβάσουμε τό 18ο κεφάλαιο του βιβλίου **Σοφία Σειράχ** τής Παλαιάς Διαθήκης. Έκει συνιστά ό λόγος του Θεού τήν τιμή στον ιατρό: «*Τίμα ιατρόν, και γάρ αυτόν έκτισε Κύριος*» (στ. 1). Συνιστά σεβασμό στην ιατρική επιστήμη: «*Ό Θεός έδωσε τή γνώσι και τήν έπιστήμη*» (στ. 6). Και προτρέπει να μήν άπομακρύνης τή σωστή ιατρική επιστήμη: «*Στόν ιατρό να δώσης τή θέσι πού του πρέπει, διότι ό Κύριος τον έδωσε. Μη τον άπομακρύνης, γιατί τον έχεις ανάγκη*» (στ. 12).

3. Νά τηρούμε τά **μέτρα**, πού προτεινουν όμόφωνα οι ειδικοί λοιμωξιολόγοι.

4. Νά δεχώμαστε τά **φάρμακα** των ειδικών, όταν μάλιστα διαπιστώνεται ή άποτελεσματικότητά τους.

Πολλοί προβάλλον κάποιους φόβους. Ρωτᾶνε: «*Κι αν έχη παρενέργειες τό έμβόλιο*;». Η άπάντησις έρχεται από τή στατιστική πραγματικότητα.

- α. Κανένα φάρμακο δέν έχει σφραγίδα 100% έγγυήσεως, ούτε καν ένα depon! Όσα όμως έμβόλια προς τό παρόν συνιστώνται έχουν **πιθανότητα** θεραπείας τέτοια πού έγγίζει τή **βεβαιότητα**. Άν επηρεαστούμε από τή στατιστική πιθανότητα, να έχη ένα φάρμακο μία στις 100.000 κάποια **παρενέργεια**, ἄς σκεφτούμε ότι χωρίς τό φάρμακο αυτό δέν κινδυνεύει ένας στους 100.000, αλλά κινδυνεύουν πολλές χιλιάδες στις 100.000.

- β. Σχεδόν μηδενικά είναι πλέον τά κρούσματα στους **ήλικιωμένους**, επειδή έμβολιάστηκαν.

- γ. Σέ χώρες, πού έμβολιάστηκε τό μεγαλύτερο τμήμα του πληθυσμού, υπάρχει μεγάλο ποσοστό άνοσίας. «*Τό τείχος τής άνοσίας (άνθρωπίνως) κτίζεται μέ τον έμβολιασμό*».

- Η ζωή μας είναι στα **χέρια του Θεού**.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ιδιοκτήτης: Σύλλογος «Ιωάννης ό Βαπτιστής»

Υπεύθυνος έκδόσεως: Άγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Άθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας, 25 Μαρτίου 124, Περιστερί

Έτησία συνδρομή:

Έσωτερικού 10 €. Κύπρου 20 €.

Έξωτερ.: Εύρώπης 20 €. Άμερικής: δολ. 25.

Καναδά και Άυστραλίας: δολάρια 30.

Έπιταγές και έπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Άθήνα.

Ὁ φόβος τῶν πιστῶν χριστιανῶν δέν εἶναι ὅτι θά πεθάνουν. Αὐτός ὁ φόβος ἐξαλείφτηκε ἀπό τήν Ἐνάστασι τοῦ Χριστοῦ. Πιστεύουμε, ὅτι «καί συζήσομεν Αὐτῷ». Ὁ θάνατος εἶναι ἡ ἀρχή τῆς αἰώνιας ζωῆς. Τό θέμα, λοιπόν, δέν εἶναι ὅτι θά πεθάνουμε. Τό θέμα εἶναι νά μήν... αὐτοκτονήσουμε γιά νά... πεθάνουμε! Ὅποιος λέει ὅτι δέν χρειάζεται ἐν προκειμένῳ τή βοήθεια τῆς καλῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, δέν νομίζει ὅτι «ἐκπειράζει Κύριον τόν Θεόν», καί ὅτι αὐτοοδηγεῖται στό θάνατο, δηλαδή, αὐτοκτονεῖ;

Καί κάτι χειρότερο: Ὅποιος ἀδιαφορεῖ γιά τήν ἐξάπλωσι μιᾶς ἐπιδημίας καί μέ τήν ἐγωιστική του ἄρνησι συμβάλλει στή διατήρησί της, ἐμμέσως κάνει κακό σέ ἄλλους. Κι ἂν ρωτήσουμε τόν μαθητή τῆς ἀγάπης, τόν Ἰωάννη, θά μᾶς πῆ πῶς λέγεται ὁποῖος δέν ἔχει ἀγάπη (Α' Ἰωάν. γ' 15).

• **Ἡ προσευχή μας:** Χριστέ, βοήθησε τόν κόσμο σου! Φώτιζε μας νά μένουμε ταπεινοί στίς ὑποδείξεις τῶν εἰδικῶν, στίς ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας καί στό ἅγιο θέλημά Σου! Δικοί σου θέλουμε νά εἴμαστε, «ἐάν τε ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν» (Ρωμ. ιδ' 8).

Ἀγριότητα, ἀντί ἀγιότητα;

Ἰναμενόμενο δυστυχῶς. Ἀπομακρυνθήκαμε ἀπό τόν Θεό, πού ἀγιάζει καί σώζει. Ὁ Ψαλμωδός τονίζει: «Οἱ μακρύνοντες ἀπό σου ἀπολοῦνται» (Ψαλμ. 72,37). Καί λέει συγκεκριμένα ἀπό τί ἀπομακρύνονται οἱ ἀσεβεῖς: «Ἀπό τοῦ νόμου σου ἐμακρύνθησαν» (Ψαλμ. 118,150).

• Τά ἐγκλήματα, οἱ ἀτιμίες, οἱ κλοπές, οἱ διαρρήξεις, ἡ διακίνησης ναρκωτικῶν, οἱ βιαιότητες, οἱ τρομοκρατικές ἐνέργειες, οἱ μαφιόζικες δραστηριότητες, οἱ ἀντιδικίες, τά ἀβυσσαλέα μίσση, οἱ ἀπερίγραπτες ἀδικίες, οἱ ἐχθροπραξίες, οἱ πόλεμοι, ὅλα αὐτά καί τόσα ἄλλα κακά συναποτελοῦν πλέον τά στοιχεῖα τῆς εἰκόνα μιᾶς σύγχρονης κοινωνίας.

• Τό ἐγκλημα τῆς 9ης Ἀπριλίου 2021 ἔφερε καί πάλι στό προσκήνιο τήν ἀπύ-

θμενη ἀγριότητα ἐνός κόσμου χωρίς Θεό. Καί κοινωνία χωρίς Θεό, χωρίς τόν ἀληθινό Θεό, χωρίς τόν Ἰησοῦ Χριστό τῆς ἀγάπης, εἶναι λεωφορεῖο χωρίς φρένα, πού συγκρούεται συνεχῶς καί τελικά κατακυλᾷ στό γκρεμό.

• Ἐνας δημοσιογράφος, ὁ **Γεώργιος Καραϊβάζ**, ἐπέστρεφε ἀπό τήν ἐργασία του. Λίγα μέτρα ἀπό τό σπίτι του τοῦ εἶχαν στήσει τήν ἐγκληματική παγίδα. Ἐνας ἀπό τοὺς δύο τοῦ ὀργανωμένου ἐγκλήματος ἄδειασε τό πιστόλι του πάνω στόν δημοσιογράφο. Τοῦ «φύτευσε» 13 σφαῖρες. Καί γιά νά εἶναι σίγουρος ὁ δολοφόνος, ὅτι ξεψύχησε τό θῦμα, τοῦ ἔρριξε στό κεφάλι καί χαριστικές βολές!

• Φυσικά κινητοποιήθηκαν οἱ διωκτικές ἀρχές. Προσπαθοῦν νά βροῦν ἀποτυπώματα καί ἄλλα ἐνοχοποιητικά στοιχεῖα γιά τήν ἀνεύρεσι τῶν συγγερῶν δολοφόνων.

• Ἐχει νόμους τό Κράτος γιά περιορισμό ἢ καί ἐξάλειψι κάθε ἐγκληματικῆς σπείρας καί κάθε τρομοκρατικῆς ὀργανώσεως; Ἔτσι ὑποστηρίζει. Ἄλλ' οἱ νόμοι του ἀρκοῦν; Καί μάλιστα ὅταν εἶναι τέτοιοι, πού καί οἱ σκληρότεροι δολοφόνοι βγαίνουν σέ λίγα χρόνια ἀπό τή φυλακή, γιά νά ξανασυνδεθοῦν μέ τά κυκλώματα τῆς νύκτας;

• Ἐχει νόμους τό Κράτος γιά ἐξαφάνισι τοῦ ἐγκλήματος καί τῆς διαφθορᾶς, ὅταν δέν μπορῆ νά πείση τοὺς πολίτες του, ὅτι δέν ἔχουν δικαίωμα νά ὀργανώνουν διαδηλώσεις συμπαραστάσεως σέ δολοφόνους; Ἀπό τίς 635 διαδηλώσεις πού ἔγιναν στήν Ἑλλάδα σέ διάστημα 50 ἡμερῶν, οἱ μισές ἦσαν ἐλεύθερες παρελάσεις τῶν **φιλοδολοφόνων**. Γιά ἕναν ἐγκληματία, πού ἄδειασε τό πιστόλι του καί σκότωσε 11 ἀθώους πολίτες διαλάλησαν ἑκατοντάδες (ἢ καί χιλιάδες) κάτοικοι αὐτῆς τῆς χώρας τή συμπαραστάσι τους. Σάν νά λένε κάτω ἀπό τή μύτη τοῦ Κράτους: *Ζήτω τό ἐγκλημα! Σκοτώνετε ἐλεύθερα!*

• Ἐχει νόμους τό Κράτος; Μέ ποιό νόμο θά φρενάρη τό ἐγκλημα, τά συνδικάτα τοῦ ἐγκλήματος, τοὺς μαφιόζους τῆς νύκτας, τοὺς μανιακούς καταστροφεῖς τῆς κοινωνίας; Μέ ποιούς νόμους; Μήπως μέ τό νό-

μο, πού διέλυσε τήν **οικογένεια** (ἀποποινικοποίησι τῆς μοιχείας); Μήπως μέ τό νόμο, πού ἀποποινικοποίησε τή **βλασφημία**; Ἡ μήπως μέ τό νόμο ὑπέρ τοῦ πλέον στυγεροῦ ἐγκλήματος, πού λέγεται **ἔκτρωσις**;

- Ἀποτρόπαιο βεβαίως τό ἐγκλημα κατά τοῦ γνωστοῦ δημοσιογράφου. Καί εἶναι ἀποτρόπαιο καί γιά ἕναν ἄλλο λόγο: Ὁ φόβος τοῦ πιστολιοῦ τῆς σπείρας τῶν ἐγκληματιῶν θά σφραγίσῃ τά **στόματα** ὧσων γνωρίζουν πρόσωπα καί πράγματα τῶν βρωμερῶν κυκλωμάτων. Ἐτσι ἀνενόχλητα καί τά κυκλώματα θά δροῦν καί οἱ δολοφόνοι θά σκοτώνουν!

- Ἀπείρως ὅμως πῶ ἀποτρόπαιο εἶναι τό ἐγκλημα **κατά τῆς ζωῆς τῶν παιδιῶν**. Καί τό ἐγκλημα αὐτό γίνεται μέ τή σφραγίδα τοῦ Κράτους. Καί τό ἐγκλημα αὐτό γίνεται ἀπό **γνωστούς** ἐγκληματίες, πού κανένας δέν τούς συλλαμβάνει καί πού τό Κράτος μάλιστα τούς ἀμείβει, μόνο καί μόνο γιατί μέ τό ἀκονισμένο νηστέρι τους σφάζουν τά παιδιά! Ναι, κύριοι πολιτικοί, εἶναι παιδιά τά **ἀγέννητα βρέφη**, ! Ὅλοι δυστυχῶς συναντᾶστε συμφωνοῦντες στό μαζικό ἐγκλημα τῶν ἀμβλώσεων.

- Ποιός θά μᾶς σώσῃ ἀπό τούς ποικίλους ἐγκληματίες; Μήπως οἱ ΛΟΑΤΚΙ, πού ὅλες σχεδόν οἱ παρατάξεις τούς χαϊδεύουν;

- Ποιός θά σταθῇ καί θά πῆ «ὄχι ἄλλο

αἷμα; Ποιός; Μόνο ὁ **Νόμος τοῦ Θεοῦ**. Μόνο ὁ Χριστός μεταβάλλει τούς **ἀγρίους** σέ **ἀγίους**. Πόσο ἐγκληματοῦν ὅσοι κοντά στά ἄλλα, μέ τήν ἀπιστία τους σκοτώνουν τόν Νόμο τοῦ Χριστοῦ! Μόνο αὐτός ἐμπνέει τόν σεβασμό τῆς ζωῆς.

Διαφορετικό τό Πάσχα;

Η ναθημερινά ἀκούγεται στά δελτία εἰδήσεων: «Θά εἶναι διαφορετικό φέτος τό Πάσχα;». Ἄλλο ἐννοεῖ καθένας. Οἱ περισσότεροι ἐννοοῦν νά εἶναι ἐλεύθεροι οἱ δρόμοι πρὸς ἄλλους νομούς γιά νά πᾶνε στά **χωριά** νά σουβλίσουν τό ἀρνί. Ἄλλο ἐννοοῦν τούς **Ναούς**. Πέρυσι τό Πάσχα ἐγινε κεκλεισμένων τῶν θυρῶν. Φέτος λέγεται, ὅτι θά ἐπιτραπῇ μικρός ἀριθμός ἐκκλησιαζομένων. Καί δικαιολογημένα ρωτοῦν οἱ πιστοί: Γιατί ἐπιτρέπεται μέγας ἀριθμός σέ κοσμικές καί ἀγοραστικές δραστηριότητες καί στούς Ναούς τόσο ἀσφυκτική... ἀραιοκατοίκησης; Δηλαδή τί θά πείραζε, ἂν σέ Ναό χωρητικότητας 800 ἀτόμων ἐπιτραπῇ ἡ εἴσοδος 100 ἀτόμων;

- Πάντως οἱ πιστοί ἐννοοῦν κάτι ἄλλο μέ τό «διαφορετικό Πάσχα». Νά ζήσουμε Πάσχα μέ **ἀληθινή χαρά**. Μέ χαρά, πού δέν ἔχει νά κάνῃ μέ μιά λαμπάδα ἢ μέ ἕνα καλό φαγητό. Μέ χαρά, γιατί πατήθηκε ὁ θάνατος καί ζοῦμε τό θρίαμβο τῆς ζωῆς διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ καί γιά τό 2021

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος **2021**.

- Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EURO BANK.
IBAN: GR 7902602360000390100353548

- Στό λογαριασμό:

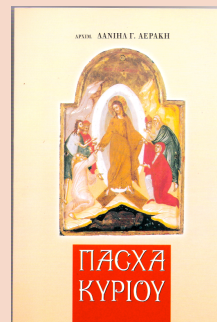
123002002008865 ALPHA BANK.
IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

- Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

- Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβλημα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **21032121713 - 2103212107.**

Ἐπίκαιρο βιβλίον

Εὐχάριστο ἀνάγνωσμα. Πασχαλινές σκέψεις. Τιμᾶται 5 ευρώ. Σελ. 118.
Τηλέφωνα: 2103212107-2109765440.